

осждения, а за другия край на вжето дръпваха, като оставаха жертвата да виси на два аршина отъ земята. Смъртта почти мигновенна. Обезобразеното отъ предсмъртните мъки лице съ изопаченото гледалце на очитѣ, трѣперливо подмърдване въ плѣщитѣ и ржцетѣ (въ една минута време), и — човѣка отиваше въ вѣчностъ. Слѣдъ поостарѣлия дойде слѣдъ на момчето еврейче. Съзнателно или безсъзнателно, нѣ то си скръсги ржцетѣ, сякашъ ще се моли, и самичко провря главата си въ примката. Когато работата дойде до българина, който мрачно, нѣ мълчишкомъ гледаше на тѣзи не право, тѣжка, нѣ не минуема сцеза, то изъ тълпата се раздаде гласъ: «стойге, момчета, стойге! азъ знамъ този българинъ, той не е шпионинъ!» И изъ тълпата се показва полковникъ Кесяковъ. Оказа се, че българина, не само че не е шпионинъ, нѣ и заклетъ врагъ на турцитѣ, отъ които той загубилъ всичкото си семейство въ минало — годишното плане *).

— Искашъ ли да видишъ единъ добъръ ударъ отъ сабля? обърна се къмъ мене Кесяковъ, когато тълпата се успокои и разотиде.

— Добръ!

Ний се доближихме до бѣсаницата, дѣто 3—4 опълченца ринеха гробове на обѣсенитѣ и азъ дѣйствиелно видѣхъ артистически ударъ съ сабля, нанесенъ на момчето еврейче, вѣроятно, отъ опитна ржка: то бѣше буквално разсѣчено на двѣ, отъ плѣщитѣ и чрѣзъ цѣлитѣ гърди съ единъ само замахъ. Обѣсенитѣ, слѣдъ като ги смѣквае отъ вжето сѣбли ги съ цѣль да не ги заравятъ живи.

— Съ това се е мой Тодоръ отличавалъ! обясни Кесяковъ.

— Въ таквъ случай, покажи ми своя звѣръ Тодора Тодоръ — егистъ, съ такива мускуле, съ такова личенце! Щото да го срѣщне въ гората и приятеля му не би билъ

*) Този българинъ отъ сетѣвъ остана на Шибка съ цѣль да вземе участие въ отбраната и.